

at han havde det i sin Magt ikke at indstille dem til Indfødsrets Erhvervelse, om hvilke han maatte mene, at de ikke kunde komme i Betragtning. Det er første Gang, at der foreligger Spørgsmaal om, hvorvidt det i det Hele taget er rigtigt, at der meddeles Børn Indfødsret, saaledes at det altsaa er de vedkommende Forældre eller Børgere, der søge Indfødsret for Børnene. Det synes mig at være fuldstændig i sin Orden at forelægge Spørgsmaalet i dets Helhed for Folkethinget, for at det ikke nu ved at tage en Beslutning i et enkelt Tilfælde skulde afgjøre Spørgsmaalet med en vis Virkning for fremtidige Tilfælde. Jeg skal nu tillade mig at udtale min Mening om dette Spørgsmaal, og det er da saa helbigt, at jeg med Hensyn til det Personlige kan være ganske enig med det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (Casé), idet jeg skal udtale min Opagtelse for Bedstefaderen til de Børn, der her er Tale om; jeg er ganske overbevist om, at han i sin Stilling i alvorlige Dieblit har gjort sit Fædreland ikke saa tjenester. Denne Anerkjendelse skal jeg yde ham. Men, naar hans Søn er kommen til den danske Regjering og den danske Rigsdag med Begjæring om, at de Børn, som han har faaet i Udlandet, maa faae dansk Indfødsret, efter at han er vendt tilbage til Danmark, saa maa denne Adelsmand vistnok ogsaa have et saadant Adelsind, at han indrømmer den danske Rigsdag at prøve dette Spørgsmaal, og om det end ikke er ønskeligt at komme ind paa det Personlige, saa underkaster man sig dog, ved at søge noget Saadant for sine Børn, den offentlige Prøve, som maa foregaa i et Tilfælde som dette. Lige over for, hvad der er sagt af ærede Talere, saaledes det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds, der ganske uden videre siger: Faderen til disse Børn har dansk Indfødsret, vil jeg paa min Side sige: Rigtigt, det vil jeg indrømme; men, da det jo er Børgere eller Faderen, — saaledes som i dette Tilfælde — der søger Indfødsret for Børnene, og det altsaa maa være hans Liv, der indeholder, om jeg saa maa sige, Sikkerheden for, at Børnene opdrages med dansk Sind, saa maa jeg henlede Opmærksomheden paa, — og jeg haaber, at der ikke er Nogen, der vil opfatte disse Uttringer af mig paa en saadan Maade, at man deraf vil drage Slutninger i modfat Retning — at der er blevet nævnet to Aarstal, nemlig for det Første 1848, da Vedkommende drog bort fra sit Fædreland, og 1864, da Vedkommende vendte tilbage til sit Fædreland, og jeg vil bede Dem vel at lægge Mærke til, hvilke to Aar for vort Fædreland der betegnes ved disse to Aarstal. Det første Aar var det, da det alvorligt gjaldt om Danmarks Tilværelse, og ikke mindre alvorligt gjaldt det om Danmarks Tilværelse i 1864. Hvor smukt vilde det nu ikke have været, om denne Mand, der søger Indfødsret for sin Søn, og som

ved sit øvrige Liv har vist, at han er dygtig til at bære Baaben, havde staaet i sit Fædrelands Forsvarets Rækker! Naar han nu ikke desto mindre i denne Mellemtid har været i fremmed Tjeneste, og der har faaet disse Børn, som der her er Tale om, saa er det jo sikkert, at Alle maa være enige om, at Børnene ikke have dansk Indfødsret. Jeg tvivler ikke om, og jeg har slet ingen Grund til at tvivle om, at disse Børn siden efter i Livet kunne blive rigtig gode, ægte, danske Børgere, en god dansk Kvinde og en god dansk Mand, men hvad jeg, efter at have talt om det Personlige, vender tilbage til, er, at jeg næver en Opfattelse af dansk Indfødsrets Meddelelse, som er det ærede Mindretals aldeles modfat. Jeg mener navnlig, at Indfødsret ikke bør meddeles af saadanne Hensyn som dem, der nævnes i det ærede Mindretals Betænkning; thi naar det der hedder: „Endnu skal Mindretallet med Hensyn til det af Flertallet Anførte tilføje, at der i mange Tilfælde ikke vilde kunne lægges nogen Plan for Børnenes Opdragelse med en bestemt Gudsvirksomhed for Die, naar det henstod som usikkert, om de en Gang i Fremtiden vilde faae Indfødsret eller ikke“, saa maa jeg tillade mig at sige, at dette er skrevet, som om hele det danske Folk bestod af Personer, der skulde være Embedsmænd. Nei, der er jo dog en stor Mængde Gudsstillinger i Danmark, som ikke kræve Indfødsret, og i hvilke man kan ernære sig hæderligt — mange af dem, som der her er Tale om at meddele Indfødsret, have jo vist, at de have kunnet leve hæderligt og ernære sig selv her i Landet, saaledes at der nu efter nogle Aars Forløb kan gives dem Indfødsret, idet de have levet et Liv som agtværdige danske Børgere, og netop derfor fortjene de at faae Indfødsret. Men her siges om disse Børn, at man ikke vil kunne lægge nogen Plan for deres Fremtid, naar de ikke faae Indfødsret, og dette vil jo altsaa kun sige, at man ikke kan lægge nogen Plan for at faae Drengen ind paa Embedsveien — jeg vil ikke tale om, hvad der staar aabent for Kvinden; at det danske Folkething, som den hvitærede Minister sagde, aabner Afgang for Kvinden, vil jeg slet ikke nævne. Men jeg tillader mig at bemærke, at den danske Indfødsrets Meddelelse til den, der ikke have den, skulde være en Væresag og ikke en Fordelsag; og ved at omtale Forholdet paa den Maade, at man ikke kunde lægge en Plan for Børn, uden at de havde faaet dansk Indfødsret, lægger man allerede fra først af en Spire af Fordelsghensyn — ikke Forsørgelsesrets-Hensyn, men Fordels-Hensyn — ind i Børnenes Sjæl, hvorimod det var meget smukkere at sige til dem: I, som ville knytte Ederes Tilværelse til Danmaek, lever et saadant Liv, at I i Gjærningen vise, at I have tilegnet Eder den danske Land og det danske Sind! Kommer saa til det danske Folkething, saaledes som den ærede Minister siger,